

«Τα μανταλάκια»

Μέρα καραντίνας. Μια, οποιαδήποτε...

Πιάνω μηχανικά τη λεκάνη με τα πλυμένα. Στοιβάζω από πάνω και αυτή με τα μανταλάκια. Άλλη μια δουλειά ρουτίνας...

Βγαίνω στο μπαλκόνι και ξεκινάω το άπλωμα. Ένα μανταλάκι για κάθε κάλτσα, δύο για κάθε μπλούζα και πάει λέγοντας. Έχει πιάσει και αυτή η γλυκιά κουφόβραση που σε υπνωτίζει. Μαζί με το μέτρημα των ημερών, χάνεται και αυτό των ρούχων, των κινήσεων... Καλά, όσο για τις σκέψεις... Αυτές είναι εκ φύσεως αναρίθμητες.

Έτσι, λοιπόν, σαν μια καλοπρογραμματισμένη μηχανή, χαμένη στον μικρόκοσμο του σπιτιού και του μυαλού μου, κρατώ στο χέρι ένα κίτρινο μανταλάκι, έτοιμο να συγκρατήσει μια επίφοβα τοποθετημένη κάλτσα πάνω στο σχοινί. Όμως ξάφνου, και ενώ η κάλτσα γλιστράει αβοήγητη προς το δάπεδο, παρατηρώ κάτι. Κάτι που με αποσυντονίζει, που με αποπρογραμματίζει. Κάτι που με κάνει να νιώσω! Η βασικά όχι κάτι, δεν είναι ένα, αλλά κάποια, και μάλιστα αυτά, αυτά τα μανταλάκια, τα πολύχρωμα, διαφορετικού μεγέθους και σχήματος μανταλάκια. Άμα κοιτάξεις, μάλιστα, λίγο καλύτερα τη λεκάνη, θα δεις δυο τρία απ' αυτά να φωσφορίζουν!

Μήπως όμως δεν είναι και τα μόνα που φωσφορίζουν, που ξεχωρίζουν;

Το άπλωμα **λαμβάνει** τέλος. Στηρίζομαι στα κάγκελα. Αναζητώ με το βλέμμα μου κάποια φιγούρα στα απέναντι μπαλκόνια. Είναι απίστευτο που μέσα από το κάθε μικρό παραθυράκι κρύβεται ένας τεράστιος κόσμος. Άραγε τι να κάνουν όλες αυτές οι πολύχρωμες ζωές; Ακόμη και στην εποχή του κορονοϊού μπορείς να βρεις μία έγκλειστη ψυχή που διαφέρει, που στραφταλίζει κάτω από τις αχτίδες του ήλιου, που για σένα φωσφορίζει. Πιθανώς και αυτή να σε αποζητά... Να αποζητά τη συντροφιά σου, την κουβέντα σου, το χαμόγελό σου, κι ας αχνοφαίνεται μόλις από μακριά. Ακόμη και σε τέτοιες πρωτόγνωρες συνθήκες μπορούν δύο απόμακρες φιγούρες να μετατραπούν σε δύο ψυχές που σμίγουν.

Ξεκινάει η καταμέτρηση των υποψηφίων: Στη δεξιά πολυκατοικία ένα παιδάκι γύρω στα 5 καβάλα σε ένα αυτοκινητάκι. Αυτό είναι ευχαριστημένο. Έχει τη φαντασία του για παρέα... Πάμε παρακάτω!

Στο απέναντι ξενοδοχείο συνεχώς μπαινοβγαίνουν από τις μικροσκοπικές μπαλκονόπορτες εξίσου μικροσκοπικά ανθρωπάκια. Είναι όλοι άνδρες. Το προληπτικά απομονωμένο πλήρωμα ενός πλοίου –θαλάσσιου τέρατος που βρέθηκε με κρούσματα του φονικού ιού. Έτσι όπως τους βλέπω να ρεμβάζουν, να καπνίζουν, να χασκογελούν πιάνοντας τις μεγάλες τους κοιλίες, πιο πολύ σα ναυάγια της ζωής μου μοιάζουν. Πάμε παρακάτω!

Στο απέναντι διαμέρισμα, μια φιγούρα με γυαλάκια ξετρυπώνει από το δωμάτιό της και βγαίνει με δυσκολία στο μπαλκόνι παλεύοντας με τις αγριεμένες από τον αέρα κουρτίνες. Σα να βρέθηκε ο ξεχωριστός... Κοιτάζει προς το μέρος μου... Δεν είναι ένα επίμονο βλέμμα, επικριτικό, σαν αυτά τα συνήθη των ανθρώπων. Όχι. Αντίθετα μοιάζει να σε καθησυχάζει, να σε παρηγορεί, να σε καλεί να ανταποδώσεις. Κοιτάζω κι εγώ τον άγνωστο, κάνω ένα

νεύμα... Και αυτή η μικρή, σχεδόν ανεπαίσθητη κίνηση αποτέλεσε την αρχή μιας σχέσης. Σα να αναδύθηκε από την πλήξη η χαρά του καινούργιου και από την απομόνωση η εξ αποστάσεως συνύπαρξη.

Και τότε, μες τη μέθη του ποτού της ανακάλυψης, μεταβαίνω σε έναν κόσμο μαγικό. Οραματίζομαι την γειτονιά των ανοιχτών ανθρώπων! Αυτών που πρόθυμοι, γκρεμίζουν τα σύνορα του εαυτού τους και βγαίνουν έξω από αυτά. Τους βλέπω να μου απλώνουν ο καθένας το χέρι του και αυτά όλα μαζί να σχηματίζουν, ως δια μαγείας, ένα στεφάνι γύρω μου, να με αγκαλιάζουν γλυκά, όπως τα πέταλα τρυφερά αγκαλιάζουν τον ύπερο ενός πλουμιστού άνθους.

Γι' αυτό, λοιπόν, και όταν το όραμα θολώνει, χάνεται και εγώ απότομα επανέρχομαι στην πραγματικότητα δεν αντέχω να σωπάσω! Αντικρίζοντας τους ναυτικούς του πληρώματος στο απέναντι ξενοδοχείο δε συγκρατούμαι... Μ' όλη μου τη δύναμη φωνάζω: «Βίαιρα τις άγκυρεςεεε! Ταξιδέψτε λίγο και σε άγνωστα νερά! Έστω και από το μπαλκόνι σας!»

Τι έχω πάθει; Μήπως αυτή η απρόσμενη αντίδραση λέγεται τρέλα; Όχι, δεν το δέχομαι! Λέγεται δίψα για ζωή!

Από τις σκέψεις μου με βγάζει το δυνατό γέλιο του νέου μου φίλου. Τον είχα ξεχάσει προς στιγμήν. Προφανώς, δικαιολόγησε με τον τρόπο του την αντίδρασή μου και δεν την παρεξήγησε. **Λίγο** ντροπιασμένη, κοιτάω τη φιγούρα με τα γυαλιά και γελάω κι εγώ. Και κάπως έτσι κυλούν από δω και στο εξής οι μέρες της καραντίνας. Με γέλια, αφιερώσεις τραγουδιών, λίγες συζητήσεις βαθυστόχαστες και πολλά λόγια του αέρα που ταξιδεύουν από μπαλκόνι σε μπαλκόνι. Τελικά, αποδεικνύεται πως μπορούμε να βγούμε από το «εγώ» μας ακόμα κι αν... μένουμε σπίτι!

Ποιος ξέρει αυτός ο νεαρός τι λόγο είχε για να θελήσει να μου μιλήσει, να με εμπιστευτεί, να γελάσει μαζί μου, να μην παραιτηθεί στον καναπέ του, μέχρι να του δοθεί το σήμα πως μπορεί να βγει έξω... Εγώ πάντως μέσα από μια λεκάνη με πολύχρωμα μανταλάκια βάλθηκα να ανακαλύψω τα χρώματα του κόσμου!